

uddannelser, som der er behov for at få lovjusteret affødt af, at vi fik ændringer i forbindelse med arbejdsmarkedsreformen. Det var nødvendigt at gøre noget for produktionsskoler og daghøjskoler, specielt daghøjskolerne, og derfor foreligger disse lovforslag. Jeg tror, de vil flugte pænt med, hvad vi i øvrigt har af generelle overvejelser om en fremtidig voksen- og efteruddannelsesreform.

Hr. Frank Dahlgaard sagde, at det ikke var et lovforslag, som Det Konservative Folkeparti var særlig begejstret for. Det var vist oven i købet at sige det mildt; men ikke desto mindre sagde hr. Frank Dahlgaard, at disse skoleformer i tidens løb havde ydet en ganske god indsats, og det tager jeg som udtryk for, at vi muligvis godt kan drøfte os til rette.

Hr. Frank Dahlgaard var bekymret for, at dette i særlig grad skulle være socialpolitik. Det er det i min udlægning i den forstand, at den bedste socialpolitik er en god uddannelsespolitik. Det er nemlig gennem uddannelse, vi kan skabe den personlige udvikling, det er gennem uddannelse, vi kan give de faglige kvalifikationer, som gør, at folk kan få en plads på arbejdsmarkedet. Jeg tror oven i købet, jeg er enig med socialministeren om, at uddannelse er et godt instrument – naturligvis med undtagelser – til at hjælpe mennesker, som ikke længere kan klare sig selv, ud af den situation, som netop ofte isolerer dem.

Jeg ville da være glad, hvis hr. Frank Dahlgaard måske oven i købet kunne være enig med mig i, at det er uddannelse, der kan hjælpe folk ud af de dér situationer, som for nogles vedkommende kan blive ret håbløse i længden.

Hr. Frank Dahlgaard var betænkelig ved den konkurrence, som disse uddannelser kunne påføre andre uddannelser. Nu tror jeg ikke, vi er uenige om, at konkurrence almindeligvis er meget sundt, da det kan være med til at højne niveauet, løfte kvaliteten osv., men konkurrencen i denne sammenhæng skal jo ses på baggrund af, at vi hvert år i efterhånden en lang årrække har haft disse 15.000 unge, som ikke har fået nogen plads i vort uddannelsessystem og fået gjort en uddannelse færdig.

Derfor tror jeg, der fortsat skal gøres en meget stor indsats, og at vi også må leve med det efterslæb, der er, før vi kan komme i en situation, hvor man må sige, at konkurrencen kunne få uheldige konsekvenser, men hvor den har det, er jeg selvfølgelig ikke uenig med hr. Frank Dahlgaard.

Så sagde hr. Frank Dahlgaard en ting, som jeg er nødt til at opponere imod. Hr. Frank Dahlgaard sagde, hvis jeg husker rigtigt, at det formentlig er sådan, at ministeren vil sætte taxameteret så højt som muligt. Nej, jeg vil sætte det så rimeligt som muligt, for vi har ikke for mange midler til rådighed, men der skal være en rimelighedsbetragtning i det, sådan at de skoler, som kan tage det ansvar på sig, også har sådanne muligheder, at de kan levere en god undervisning.

Jeg kunne ikke stå for eksemplet med størekasserne. Det er jo givetvis rigtigt, at hvis man hænger flere størekasser op, får man også flere støre i kassen. Det var vist hr. Frank Dahlgaards udsagn. Det slog mig, at det jo egentlig er et meget godt eksempel på, hvad vi også gerne vil med denne lovgivning, nemlig stille nogle uddannelsesmuligheder til rådighed, så vi får folk – og nu vil jeg nødig misforstås – i kassen. Men hvis vi gerne vil give folk uddannelsesmuligheder, skal vi jo tilrettelægge dem på en sådan måde, at de frister, motiverer og inspirerer folk til at gå i gang. Hvis mennesker kommer ind i uddannelsessystemet, er der en chance for, at de fungerer bedre både som mennesker og som arbejdskraft, når de kommer ud.

Til hr. Aage Frandsen vedrørende formålsbestemmelsen, som jeg forstod hr. Aage Frandsen og hans parti var betænkelige ved, idet de fandt, at den måske var for snæver: Det mener jeg sådan set ikke den er, men vi har fastholdt det formål, som jeg mener er meget relevant i denne sammenhæng, nemlig at det først og fremmest er for kortuddannede, og at undervisningen tilrettelægges for kortuddannede. Det forhindrer ikke, at andre kan deltage, men de må indstille sig på, at undervisningen tilrettelægges for kortuddannede, for det er her, der mangler den særlige indsats, som disse – og dér tager jeg dem for så vidt under ét – skoleformer i særlig grad er i stand til at yde, og som det kniber det øvrige uddannelsessystem at kunne få plads til i dets forpligtelser og opgaver.

Når man ikke uden videre bare kan lukke op, som vi kender det fra folkehøjskolerne, der står åbne for enhver, er det jo, som jeg i hvert fald ser det, fordi man i folkehøjskolesammenhæng må betale en betydelig del selv, hvorimod tilbudet for denne gruppe jo er gratis, og jeg mener, vi ville komme galt af sted og få problemer, hvis vi åbnede for et sådant gratis eller stort set gratis – for vi arbejder med en beskedent deltagerbetaling – tilbud.